

Кжде е праздната „недѣля“ на Супо,
съсъ дамата, която е изгубила
усмивката си нейде въвъ гората?
кжде е слънцето на Иванъ Голъ,
що съсъ велосипеда си препуска
по пжтищата прашни на земята?
Кжде сж на Любекъ Адамъ и Ева,
шо пиятъ въ „бара на изгубения рай“?
На Блезъ Сандрара континента черенъ
и крѣсъцитѣ на Царя безкрайни?

Кжде сж Реверди, Арланъ, Жераръ
съ бълнуванията имъ диви и несвързани,
съ поемитѣ, начупени въ квадрати,
съсъ думитѣ, насечени и бързи,
които парятъ съ образи и линии?

Кжде сж, нека дойдатъ всички, всички —
картинитѣ, поемитѣ, поетитѣ.
Да видятъ че свѣтътъ не е отъ глина,
нито отъ стъклени нашарени парчета;
че тѣхнитѣ мечти отъ тънка книга
не ще пробиятъ никога бетона.
Да видятъ че отъ мжката порастватъ
стъблата на фабричнитѣ комини,
че злиятъ димъ е слънцето изгонилъ,
че въ нашата тропическа Европа
кокосовитѣ орѣхи сж гаргитѣ.
Да видятъ, какъ ноцъта по булевардитѣ
посѣва проститутки и пияници